

Sygn. akt I KZ 24/20

POSTANOWIENIE

Dnia 10 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziielewicz

w sprawie oskarżonego B. D.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 10 listopada 2020 r.

zażalenia Prokuratora Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w W.

na postanowienie Wojskowego Sądu Okręgowego w W.

z dnia 19 sierpnia 2020 r., sygn. akt So (...)

o zawieszeniu postępowania w sprawie o sygnaturze akt So (...) prowadzonej przeciwko oskarżonemu B. D.

p o s t a n o w i ł

zaskarżone postanowienie uchylić

UZASADNIENIE

Wojskowy Sąd Okręgowy w W. postanowieniem z dnia 19 sierpnia 2020 r., sygn. akt So (...) zawiesił postępowanie karne przeciwko oskarżonemu B. D. W uzasadnieniu tego postanowienia podniesiono, że cyt. „W budynku tutejszego Sądu nie ma sali, umożliwiającej w chwili obecnej - przy uwzględnieniu ograniczeń wprowadzonych przez Głównego Inspektora Sanitarnego - przeprowadzenia rozprawy w niniejszej sprawie w warunkach występowania stanu epidemii. Chodzi mianowicie o to, że Sąd orzeka w tej sprawie w składzie pięcioosobowym. Prócz dwóch sędziów zawodowych występuje w nim trzech żołnierzy - ławników. Przy takich zastrzeżeniach nie ma możliwości usadowienia członków składu sądu za stołem (połączonymi stołami) na sali rozpraw. Musiałyby bowiem zostać zachowane dwumetrowe odstępstwa między nimi, a żadna sala w budynku sądu nie ma rozmiarów na to pozwalających”.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył Prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w W., w którym zarzucił obrazę

przepisów postępowania, to jest art. 22 § 1 k.p.k., polegającą na błędnym przyjęciu, że zachodzi długotrwała przeszkoda uniemożliwiająca prowadzenie postępowania, podczas gdy brak jest przeszkód do kontynuowania postępowania karnego przeciwko oskarżonemu B. D. i wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie.

Trafnie zauważa skarżący, że zawarty w art. 22 § 1 k.p.k. katalog przyczyn zawieszenia nie jest katalogiem zamkniętym, jednakże stanowisko w tym zakresie, zarówno judykatury jak i doktryny, jest ugruntowane i sprowadza się do uznania zawieszenia postępowania za zasadne tylko w przypadku wystąpienia długotrwałej przeszkody uniemożliwiającej prowadzenie postępowania. Owa „długotrwałość uniemożliwiająca prowadzenie postępowania” jest cechą pozwalającą na odróżnienie zawieszenia postępowania od innych form czasowego zatamowania biegu procesu i oznacza, że zaistnieniu przesłanki zawieszenia postępowania odpowiada tylko taka sytuacja, w której prowadzenie postępowania jest w ogóle niemożliwe, nie zaś taka, w której występują wprawdzie trudności w przeprowadzeniu postępowania, lecz nie wyłączają one takiej możliwości (por. P. Hofmański, S. Zabłocki, „Zawieszenie postępowania (art. 22 § 1 k.p.k.)”, [w:] P. Hofmański, S. Zabłocki, Elementy metodyki pracy sędziego w sprawach karnych, LEX 2011). Już z samego charakteru, przykładowo przecież wskazanych w przepisie art. 22 § 1 k.p.k. okoliczności uzasadniających zawieszenie postępowania, wynika, iż przepis ten ma na względzie tylko taką sytuację która w realiach danej sprawy stwarza niemożność prowadzenia postępowania. Za taką przeszkodę nie można zatem uznać okoliczności natury technicznej, tj. braku odpowiedniej sali w budynku sądu. Słusznie podnosi skarżący, że nie ma przeszkód, by salę o odpowiedniej powierzchni wynająć w budynku innego sądu. Trafnie również zauważa, że choć zaistniała sytuacja pandemii jest okolicznością nową, dotychczas niespotykaną, to jednak, przy spełnieniu określonych warunków sanitarnych, możliwe jest, iż nie byłoby nawet potrzeby poszukiwania odpowiednio większego pomieszczenia. Gdyby bowiem członkowie składu orzekającego zostali przed rozprawą przebadani na COVID - 19 i wyniki tych badań byłyby negatywne,

wystarczyłoby zachować standardowe środki ostrożności w postaci, łącznie, maseczki i przyłbicy, a ponadto rękawic, płynów dezynfekujących i ewentualnie jeszcze osłony oddzielającej skład orzekający od stron i innych uczestników postępowania. Przy czym czynności te należałoby powtarzać przed każdą rozprawą.

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy rozstrzygnął jak na wstępie.